

Full diocesà

31 de gener del 2021

p5 —Diumenge vinent conferència: Torras i Bages i la música

p7 —El papa Francesc i Benet XVI reben la vacuna del Covid19

Agraïment, compromís i esperança

La catedral de Tarragona acollí el dijous dia 21 de gener, solemnitat dels sants màrtirs Fructuós, bisbe, i Auguri i Eulogi, diaques, la celebració d'acció de gràcies en el vint-i-cinquè aniversari del Concili Provincial Tarraconense de 1995 (CPT), coincidint amb el dia de la seva inauguració.

L'eucaristia, presidida per l'arquebisbe de Tarragona i president de la Conferència Episcopal Tarraconense, Mons. Joan Planellas, fou concelebrada pel cardenal Joan Josep Omella, arquebisbe metropolità de Barcelona; l'arquebisbe-bisbe d'Urgell, Mons. Joan-Enric Vives, i els bisbes de les diòcesis de Girona, Lleida, Vic, Terrassa i

Tortosa. La celebració també comptà amb una representació de les diverses Esglésies diocesanes, com ara els vicaris generals i episcopals, els pares abats de Poblet i Montserrat i l'abadessa del monestir de Vallbona de les Monges; preveres, religiosos i religioses, el rector de la parròquia ortodoxa romanesa de Sant Cal·línic i de Sant Fructuós de Tarragona i membres que van participar en el CPT, a més d'altres persones.

Malgrat les restriccions a causa de la pandèmia, la celebració va ser àmpliament seguida a través del web de l'arquebisbat de Tarragona i de les xarxes socials. (Continua a la pàgina 6.)

«El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu... un profeta»

Diumenge IV durant l'any / Cicle B

Lectura del llibre del Deuteronomi

Moisés digué al poble: «El Senyor, el teu Déu, farà que s'aixequi d'enmig teu, d'entre els teus germans, un profeta com jo. Escolteu-lo. El dia que el poble s'havia reunit a la muntanya de l'Horeb vas demanar al Senyor, el teu Déu, de no tornar a sentir la veu del Senyor, el teu Déu, i de no veure més aquelles flames, per por de morir. Llavors el Senyor em digué: "Han fet bé de demanar-ho. Jo faré que s'aixequi d'enmig dels seus germans un profeta com tu, li posaré als llavis les meves paraules i ell els dirà tot el que jo li ordenaré. I jo demanaré comptes als qui no escoltin les paraules que ell els dirà en nom meu. »Però si un profeta s'atreveix a dir en nom meu alguna paraula que jo no li hauré ordenat, o bé parla en nom d'altres déus, morirà".»

(18,15-20)

Salm responsorial

Tant de bo que avui sentíssiu la veu del Senyor: «No enduriu els vostres cors.»

[94]

Lectura de la primera carta de sant Pau als cristians de Corint

Germans, jo voldria que visquéssiu sense neguit. El qui no és casat pot ocupar-se de les coses del Senyor i mirar de fer el que és agradable al Senyor, mentre que els casats s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar a la muller, i tenen el cor dividit. Igualment, la noia o la dona no casada pot ocupar-se de les coses del Senyor i de ser santa de cos i d'esperit, mentre que les dones casades s'han d'ocupar de coses del món i mirar d'agradar al marit. Tot això ho dic pensant que és més avantatjós. No vull pas lligar-vos. Penso només que és cosa més digna, i que facilita de viure dedicat al Senyor sense tràfecs que en distreguin.

(7,32-35)

Lectura de l'evangelí segons sant Marc

A Cafar-Naüm Jesús anà en dissabte a la sinagoga i ensenyava. La gent s'estranyava de la seva manera d'ensenyar, perquè no ho feia com els mestres de la llei, sinó amb au-

toritat. En aquella sinagoga hi havia un home posseït d'un esperit maligne que es posà a cridar: «Per què et fiques amb nosaltres, Jesús de Natzaret? Has vingut a destruir-nos? Ja sé prou qui ets: ets el Sant de Déu.» Però Jesús el reprengué i li digué: «Calla i surt d'aquest home.» Llavors l'esperit maligne sacsejà violentament el posseït, llançà un gran xiscle i en va sortir. Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen.» I aviat la seva anomenada s'estengué per tota la regió de Galilea.

(1,21-28)

«Tots quedaren intrigats i es preguntaven entre ells: Què vol dir això? Ensenya amb autoritat una doctrina nova, fins i tot mana els esperits malignes, i l'obeeixen»

Paraula guaridora

Carles Riera i Fonts, pvre.

Entre els seguidors de Jesús, una cosa no era practicable: escoltar la seva paraula i restar-hi indiferent. Allò que ell deia causava admiració, sacsejava l'ànima de la gent, i la vida dels qui el seguien adquiria un nou significat.

El poder diví de Jesús feia que vessés paraules guaridores. Com un raig de llum que resplendeix en la foscor, la seva veu ofegava la maldat emmudint-la («Calla i surt d'aquest home»), aquella maldat que niua dintre cada individu i treballa afanyosament per prendre-li la llibertat. (Cada moment històric, d'ençà que el món és món, ha tingut els seus «dimonis».)

Paraula, pensament i vida són inseparables. Som fruit del pensament de Déu, que ens dona vida en abundància i el do de la paraula. Parlant podem fer molt bé, però també podem fer molt mal («la llengua no té ossos, però en trenca de molt grossos», diu un refrany català). La murmuració pot causar un tràngol en el calumniat o difamat, un dany incommensurable. Vet aquí la grandesa del llenguatge —amb el qual provem d'expressar-ho tot— i, alhora, la seva debilitat.

Jesús és paraula guaridora perquè és el Verb encarnat que, mogut a compassió, ve a remeiar el mal que ens neguiteja. Sabem que la cura de l'altre forma part de l'ADN cristià.

En el primer miracle de l'evangelí de Marc fa brillar amb tot el seu esclat el tarannà purificador del Fill de Déu.

La imatge

L'escena dibuixa allò que es coneix com una possessió per un esperit maligne: la persona no es val per ella mateixa, no té tota l'autonomia d'un ésser humà. Té una capacitat diferent, és a punt de demanar ajut, salvació. Jesús s'hi presta: «Calla i surt d'aquest home», com l'ajut al discapacitat que l'acosta a la vida ordinària. Fa bé al necessitat i, en el nostre cas, a qui l'ajuda.

L'exorcisme del noi posseït (1413-16).
Germans Van Limburg

Agenda

Lit. hores: Setmana IV

1 dilluns

—Santa Brígida, vg.
—Comença febrer, consagrat a la Purificació de la Mare de Déu
He 11,32-40/Salm 30/Mc 5,1-20

2 dimarts

—La Presentació del Senyor i la Purificació de la Benaurada Verge Maria (la Candelera)
—Santa Aida
—Jornada mundial de la vida consagrada
Mt 3,1-4/Salm 23/He 2,14-18/Lc 2,22-40

3 dimecres

—Sant Blai, bisbe mr.
—Sant Òscar, bisbe
He 12,4-7.11-15/Salm 102/Mc 6,1-6

4 dijous

Santa Verònica (o Berenice)
He 12,18-19.21-24/Salm 47/Mc 6,7-13

5 divendres

—Santa Àgata (o Àgueda)
—Santa Calamanda mr. patrona de Calaf
He 13,1-8/Salm 26/Mc 6,14-29

6 dissabte

—Sant Pau Miki i companys mrs. del Japó
—Santa Dorotea mr. patrona de Capellades
—El Sant Misteri de Cervera
He 13,15-17.20-21/Salm 22/Mc 6,30-34

7 diumenge V de durant l'any/ Cicle B

Sant Ricard, Rei
Jb 7,1-4.6-7/Salm 146/1Co 9,16-19.22-23/Mc 1,29-39

La proposta humana de Jesús

Pere Oliva March, prev.

Aquest mes de gener, en el recés mensual de preveres i diaques, Sara Martí Gomila va parlar-nos de Jesús. I va teixir amb una senzillesa profunda una interessant relació entre la persona i la societat dels nostres dies amb Jesucrist, Mestre i Senyor.

La Sara és de casa nostra. Amb tota la seva família arrelada a Castellfolit del Boix, va cursar la Diplomatura en Teologia a l'Institut Superior de Ciències Religioses de Vic. Té fet el Magisteri i és professora de Religió a Granollers. És membre de la Comunitat de Santa Maria de Togores (Can Puiggener, Sabadell).

Constatà en iniciar la reflexió que, «llegint entre línies i analitzant els moviments de la nostra societat occidental, resulta evident que la direcció

que hem emprès des de fa temps és generalment oposada a la proposta de vida humana que ens fa Jesús».

Seguidament va fer un repàs, segons la seva percepció, de les característiques de la nostra societat:

- increment del consum, una mena de materialisme consumista impersonal;
- individualisme creixent;
- aburguesament social;
- incidència dels jocs virtuals que acaben confonent els infants, així com una incidència de les noves xarxes socials;
- cultura d'una falsa alegria i superficialitat;
- manca de capacitat per a adonar-se de la bellesa i dificultat per a fer-se preguntes;
- una tristesa general, molts cops dissimulada;

- Solitud, també entre els joves, com a teló de fons;
- Déu ja no forma part de l'escenari humà.

I, enmig d'aquest teló de fons, la vida de les persones i Déu que és comunió. Jesús surt del Pare i ve al món. S'em-pobreix per enriquir-nos. La plenitud la trobarem en ell, si ens abandonem a la seva lògica. Els sants ens ensenyen aquest camí de senzillesa que ens ve donat per Jesucrist, camí de redempció.

La proposta de Jesús ens obre la porta a la vida espiritual: «naixeran rius d'aigua viva en els qui creuen en ell». El Mestre de Natzaret ens vol rics davant de Déu i no davant dels homes.

Reflexionant sobre la solitud, valora l'amistat humana. Descansa i viu a Natzaret amb la consciència de no estar mai sol. A nosaltres ens ha dit amics i no pas servents. I l'amistat autèntica es dona quan dos s'alegren d'acollir un tercer, trencant tota mena d'exclusivisme.

La ponent va assenyalar que la pèrdua de Déu va creant esclatxes de desestructuració social. Es perdona menys i l'amistat esdevé a vegades un pur entreteniment egoísta. Jesús sabia que estava amb el Pare i el Pare amb ell encara que estigués físicament sol.

La confiança en Déu ens porta a viure l'hospitalitat. Lliurant-nos i servint l'altre hostatgem Déu en el cor. I, potser sense saber-ho, acollim àngels. El Senyor Jesús només es posa tens i fins tot agressiu davant la hipocresia, la poca seriositat i l'arrogància, indicant-nos així el camí de la senzillesa i transparència dels infants.

Quan Jesús té una trobada amb algú, el món s'atura. El seu desig és la llibertat, la joia i la salut de la persona. I té una predilecció pels més desfavorits. Quin missatge més transformador per a la cultura utilitarista dels nostres dies!

Jesús: l'home de la profunda alegria, que transforma les llàgrimes en consol. No té por, és discret i senzill. Sempre defugint la recerca d'èxit i no espantant-se davant el fracàs.

Aquests camins de senzilles i pobresa ens donen pistes per a obrir-nos a la gràcia de Déu. Deixem-nos mirar per Jesucrist!

Agraïm a Sara Martí aquesta bella descripció personal del Crist viu i ressuscitat que ens crida en els nostres dies a mirar amb estimació profunda les persones i a escoltar allò que batega en el seus cors. Uns bons indicadors per a reflexionar sobre Jesús en els grups sinodals de la diòcesi.

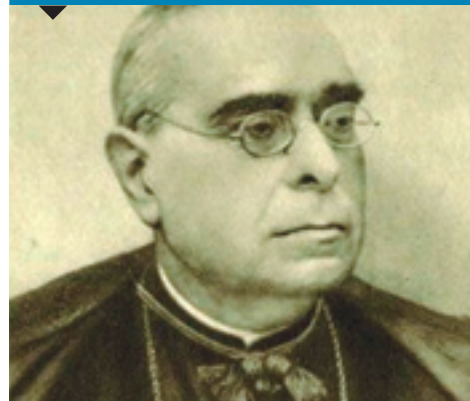
BIS
BAI DE
VIC

Jesús ens mostra la naturalesa comunitària de Déu
Amor que creix a la mesura que s'entrega

Conferència Torrasiana «online»

Redacció

El propinent dia 7 de febrer la Causa de Beatificació Torras i Bages convoca una «Conferència torrasiana», que tindrà lloc a les 12h i es podrà seguir *online* a través de l'enllaç:

<https://eu.bbcollab.com/guest/ec7280e2f99e45f2860761211d-0b42e5>

La conferència anirà a càrrec de Mons. Valentí Miserachs i Grau, que és el postulant de la Causa de Beatificació i que fou director del Pontifici Institut de Música Sacra entre 1995 i 2012. Versarà sobre el tema «El Venerable Josep Torras i Bages i la música».

La ponència abordarà el tema des del punt de vista filosòfic, estudiarà la carta pastoral «Individus de les associacions corals i musicals de la diòcesi» (1902) i com aplicà al nostre bisbat el *motu proprio* de Pius X «Inter sollicitudines» (1903) sobre la música sacra.

Solemne commemoració del 25è aniversari del Concili Provincial a Tarragona

Redacció

(Prové de la pàgina 1.)

El llegat del Concili Provincial Tarraconense (CTC), va subratllar l'arquebisbe primat tarragoní, «és summament actual malgrat el temps transcorregut, i voldríem que fos rellegit, rebut, interioritzat i explicitat amb una adequada recepció. Volem que el CPT esdevingui una pauta de referència en el nostre present i en el nostre futur eclesials».

L'arquebisbe Planellas, citant el document que més tard presentarien els bisbes al final de la celebració, va posar èmfasi en la consolidació de la unitat pastoral de les deu Esglésies diocesanes amb seu a Catalunya, viscuda amb esperit de comunió i coordinació pastoral, per tal que les decisions que es vagin prenent enmig de les vicissituds i incerteses del moment estiguin «veritablement emmotllades en l'argila del nostre poble». En aquest camí de comunió i de foment del sentit de pertinença, concepte recollit també en la darrera encíclica del papa Francesc, *Fratelli tutti*, el prelat va afirmar que cal cercar el diàleg i apostar per una cultura de la trobada «perquè no es desnaturalitzi la nostra història o es negui aquell sentiment de pertinença autèntic i natural que és la llei divina de tot ésser viu, com afirmava el venerable bisbe de Vic, Josep Torras i Bages». «Trametem, doncs, a les nostres Esglésies, a les diverses instàncies socials i al mateix món de la política aquest esperit», va subratllar.

En el marc d'aquesta celebració, tal com havien informat la setmana anterior, els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya han fet públic un document per recordar el CPT i encoratjar les comunitats cristianes sota el títol «Esperit, cap on guies les nostres Esglésies? Als 25 anys del Concili Provincial Tarraconense de 1995».

«Amb aquest text els bisbes convidem els cristians de les Esglésies que peregrinen a Catalunya a tenir una mirada agraïda al passat, un viu desig de compromís amb el present que ens toca de viure i una mirada esperançada al futur», va expressar el cardenal Joan Josep Omella en la presentació del document, tot esperant que «la llavor que es va sembrar fa vint-i-cinc anys doni cada dia més fruits abundants sota l'acció de l'Esperit Sant, que mou tota l'activitat a l'Església.»

L'arquebisbe de Barcelona, en nom de tots els bisbes de les diòcesis amb seu a Catalunya, va manifestar que cal continuar consolidant els objectius del CPT sense por i «avançar decididament en la implementació de les mesures necessàries per a passar dels desitjos a la realitat». En aquesta línia, el cardenal va remarcar la necessitat de renovar el llenguatge teològic, espiritual i pastoral, i de viure una corresponsabilitat eclesial autèntica, amb un protagonisme real del laicat.

Francesc i Benet XVI, vacunats

Actualitat des de Roma

El papa Francesc, de vuitanta-quatre anys, i el papa emèrit Benet XVI, de noranta-tres, van ser vacunats contra el Covid-19, segons va anunciar el 14 de gener el portaveu de la Santa Seu, Matteo Bruni: «Avui podem confirmar que ha estat subministrada la primera dosi de la vacuna al papa Francesc i al papa emèrit en el marc de la campanya de vacunació que va començar al Vaticà.»

56 Jornades de Qüestions Pastorals amb el títol «Fratelli tutti: reptes pastorals»

Els pròxims dies 26 i 27 de gener tindran lloc les 56 Jornades de Qüestions Pastorals amb el títol «Fratelli tutti: reptes pastorals». Amb motiu de les restriccions de mobilitat per la pandèmia actual, aquest any tindran algunes novetats. La primera és que se celebraran amb un aforament limitat. A més, per primer cop, es podran seguir en directe les diferents intervencions a través d'una retransmissió telemàtica. Finalment, l'emplaçament de les jornades serà el saló d'actes de l'Oratori de Bonaigua.

Carta a la filla de Luther King

Per altra banda, el Sant Pare va enviar un missatge als participants en la commemoració del 18 de gener, Dia de Martin Luther King, una de les festes nacionals més importants dels Estats Units, en la qual es recorda i honra la vida i el compromís d'aquell pastor protestant. El text va adreçat a la seva filla Bernice Albertine King, també una apassionada activista i presidenta del King Center d'Atlanta.

«En el món actual», escriu Francesc, «en el qual es multipliquen els desafiaments relacionats amb les injustícies socials, les

divisions i els conflictes que obstaculitzen la realització del bé comú, el somni de Martin Luther King d'harmonia i igualtat entre totes les persones, obtingut mitjançant la no-violència i els instruments de la pau, continua essent sempre pertinent».

Berenice, entrevistada recentment per l'*Osservatore Romano*, ha pogut conèixer personalment el Papa.

La Pel·lícula

La biblioteca

Dirigida per Emilio Estévez

EUA, 2018 / Drama.

Amb Emilio Estevez i Alec Baldwin.

Enmig d'un temporal de fred, un grup de sense-sostre es troba en una biblioteca a Cincinnati. Assabentats que els refugis estan ocupats en la seva totalitat, es neguen a sortir en el moment del seu tancament diari. Aquest acte de desobediència portarà el grup en una situació d'enfrontament amb les forces policials locals, en què les ambicions polítiques es veuran entrellaçades, com també la pura necessitat de sobreviure de les persones sense llar.

El crític de cinema Mn. Peio Sánchez, precisament rector de la parròquia Santa Anna que acull gent sense sostre a l'Hospital de Campanya, destaca el missatge que mostra aquesta senzilla pel·lícula. «Un relat en què els protagonistes són aquells que sovint passen desapercebuts i que transmet el missatge de com entre tots podem canviar les coses.»

El Concili Provincial Tarraconense de 1995

Romà Casanova, bisbe de Vic

L'any tot just passat s'esqueia el vint-i-cinquè aniversari del darrer Concili Provincial Tarraconense (CPT), celebrat, doncs, l'any 1995. La pandèmia del Covid-19 no ens ha permès de celebrar-ho ni en la data ni amb la manera apropiades; però ara, en els inicis de l'any 2021, a la catedral de Tarragona i en la significativa escaïença commemorativa del martiri del bisbe Fructuós i dels seus diaques Auguri i Eulogi, el 21 de gener, petites representacions de tots els bisbats que tenen la seva seu a Catalunya, presidides pels respectius bisbes, hem donat gràcies al Senyor pel do del CPT.

Les seves resolucions han estat i continuen essent inspiradores de la programació pastoral a les diòcesis

Un concili provincial és un testimoni de comunió de gran importància. Cada Església diocesana, malgrat la seva entitat pròpia, necessita la comunió amb l'Església universal i amb el bisbe que presideix l'Església de Roma, el Papa, per a ser veritable Església de Crist, en la comunió de la fe apostòlica. Aquesta necessitat té una expressió específica en la comunió amb aquelles diòcesis que fan camí en una regió geogràfica i cultural concreta. A Catalunya, com en altres llocs de l'Església amb una llarga història, tenim molta tradició de concilis provincials. De fet, la primera notícia certa que posseïm de la presència d'un bisbe en aquest territori nostre és la de Cinidi, el qual signà l'any 516 com a *episcopus ausonensis* en les actes d'un concili provincial tarraconense.

L'assemblea conciliar de 1995 va tenir la novetat de la participació, no solament dels bisbes, sinó també de

preveres, diaques, religiosos i laics de les vuit diòcesis catalanes. La legislació canònica posterior al Concili Vaticà II ho va fer possible. Però, a més, va haver-hi una significativa participació de grups arreu dels bisbats esmentats, amb propostes de temari i de resolucions. L'experiència dels qui hi van participar durant els mesos del seu desenvolupament fou enriquidora i encoratjadora, perquè s'expressava amor a l'Església i desig d'autenticitat i d'evangelització.

Les cent setanta resolucions que van ser aprovades pels bisbes i ratificades per la Santa Seu han estat i continuen essent inspiradores de programació pastoral a les diòcesis. L'esperit de comunió i de sinodalitat entre les nostres Esglésies particulars és un camí que hem rebut com a herència i que hem de continuar fressant per donar resposta als nous reptes que se'ns plantegen; entre altres, el renovat anunci de Crist a una societat que, en gran part, ha fet com una «apostasia silenciosa» de la seva fe cristiana.

